

Arrest

nr. 311 690 van 22 augustus 2024
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat C. NDJEKA OTSHITSHI
Place Coronmeuse 14
4040 HERSTAL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 19 augustus 2024 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 14 augustus 2024 tot teruggedrijving (bijlage 11).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 augustus 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 augustus 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat C. NDJEKA OTSHITSHI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 15 mei 2017 en 5 oktober 2017 bij de Belgische ambassade van Luanda, Angola, visumaanvragen kort verblijf voor toerisme in, die worden goedgekeurd op respectievelijk 30 juni 2017 en 30 november 2017.

1.2. Verzoeker dient op 22 december 2021 en 29 september 2022 bij de Belgische ambassade van Luanda, Angola, visumaanvragen kort verblijf voor toerisme in, die worden geweigerd op respectievelijk 18 januari 2022 en 22 november 2022.

1.3. Op 18 december 2023 legt verzoeker een aankomstverklaring af bij de gemeente Soignies. Hij legt hierbij een geldig Angolees paspoort voor, dat is voorzien van een door de Duitse autoriteiten afgeleverd Schengenvisum geldig van 14 augustus 2023 tot 13 augustus 2025 met meerdere binnenkomsten en voor een duur van 90 dagen. Hij informeert ook over het afsluiten van een huwelijk met mevrouw M.N.K., een Congolese vrouw in het bezit van een A-kaart in België.

1.4. Op 30 juli 2024 biedt verzoeker zich aan de grensdoorlaatpost van de nationale luchthaven van Zaventem komende van een vlucht uit Beijing, China. Op dezelfde dag beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot intrekking van zijn visum en tot terugdrijving.

1.5. Bij arrest nr. 311 340 van 13 augustus 2024 beveelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de beslissing tot terugdrijving van 30 juli 2024.

1.6. Op 14 augustus 2024 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nieuwe beslissingen tot terugdrijving. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

*“Op 14/08/24 om 13.50 uur, aan de grensdoorlaatpost BRUNAT,
werd door ondergetekende, [J.A.] EERSTE INSPECTEUR*

de heer / mevrouw :

*naam [M.] voornaam [J.M.]
geboren op [...] te [...] geslacht (m/v) Mannelijk
die de volgende nationaliteit heeft Angola*

houder van het document nationaal paspoort van Angola nummer [...] afgegeven te [...] op : [...]

houder van het visum nr. [...] van het type C afgegeven door Duitse ambassade in Luanda geldig van 14.08.2023 tot 13.08.2025 voor een duur van 90 dagen

afkomstig uit Beijing met HU491 (het gebruikte transportmiddel vermelden en bijvoorbeeld het nummer van de vlucht), op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :

(C) Is niet in het bezit van een geldig visum of een geldige machtiging tot verblijf (art. 3, eerste lid, 1°/2°)

Reden van de beslissing: Betrokkene is in het bezit van een geldig nationaal paspoort van Angola en legt een visum nummer [...] geldig van 14.08.2023 tot 13.08.2025 met een maximale verblijfsduur van 90 dagen in een periode van 180 dagen voor. Echter afgaande op de Schengenstempels (IN: 15.12.2023 – 24.04.2024 / UIT: 12.03.2024 – 25.07.2024) en rekening houdende met de huidig lopende periode van 90 dagen op 180 dagen beginnende dd. 17.02.2024 blijkt dat betrokkene de 90 dagen op 180 dagen verbonden aan de voorwaarden van zijn visum ruimschoots heeft overschreden. Hij beschikt zodoende niet over een grensoverschrijdend document voor binnenkomst/verblijf in België.

Betrokkene verklaart in België een verloofde/vriendin te hebben met welke hij wil huwen. Echter betrokkene is niet in het bezit van een vestigingsvisum in het kader van een huwelijk. Betrokkene kan zich in regel stellen bij de Belgische vertegenwoordiging in zijn land van herkomst of verblijf om zich in regel te stellen om op legale wijze naar België te komen. Dit houdt in dat betrokkene zich na het eventueel toekennen van dit visum naar België kan begeven en de scheiding van zijn partner tijdelijk is. Zodoende is deze scheiding geen inbreuk op artikel 8 van het ERM.

Art 8 EVRM heeft betrekking op het recht op privé- en familieleven van betrokkene, maar hieruit geen algemene verplichting voor een Staat kan worden afgeleid om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten. Een tijdelijke scheiding van de vreemdeling en zijn familie, met het oog op het vervullen van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van de vreemdeling niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van art 8. EVRM (zie ook arrest Europees hof van de rechten van de mensen, 19 februari 1996 inzake Gül/ Zwitserland, rrv nr2682, 16 oktober 2007).”

2. Onderzoek van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten moet bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Zoals verzoeker aanvoert, wordt hij momenteel vastgehouden in een welbepaalde plaats met het oog op zijn teruggrijping, meer bepaald zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt, conform artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet, het uiterst dringende karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering, dat overigens niet wordt betwist door verweerder, is voldoende aangetoond. Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. Onder "*middel*" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken dus door het *prima facie*-karakter ervan. Het *prima facie*-onderzoek van een door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), moet verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

2.3.2. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8, lid 5 van de verordening 2016/399 van het Europees Parlement en de Raad van 9 maart 2016 betreffende een Uniecode voor de overschrijding van de grenzen door personen (hierna: de Schengengrenscodex), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 3, lid 1, 2° van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Hij betoogt tevens dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout.

Hij verstrekt de volgende toelichting bij het middel:

“Attendu que la partie requérante conteste la pertinence des motifs invoqués dans les actes litigieux et expose que les décisions entreprises violent les dispositions vantées sous le moyen dès lors qu’elles comportent une motivation inadéquate tant en droit qu’en fait.

Qu’en effet, l’article 62 de la loi du 15 décembre 1980 sur l’accès, le séjour, l’établissement et l’éloignement des étrangers (ci-après, la loi de 1980) et les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 sur la motivation formelle des actes administratifs imposent que les décisions administratives soient motivées de façon à faire apparaître la proportionnalité et l’adéquation des décisions emportant de lourdes conséquences juridiques.

Que selon la Cour de cassation, par motivation adéquate de l’acte administratif, il y a lieu d’entendre, toute motivation qui fonde raisonnablement la décision concernée (Cass., 5 février 2000, Bull. cass., 2000, P.285).

Que lorsqu’une autorité administrative dispose, comme en l’espèce, d’un pouvoir d’appréciation, elle doit l’exercer et motiver en la forme sa décision de manière telle que l’intéressé soit informé des raisons qui l’ont déterminé à statuer comme elle l’a fait (Cons. État, arrêts n° 66.292 du 16 mai 1997, 69.157 du 24 octobre 1997, 75.628 du 28 août 1998, 80.549 du 1er juin 1999, 81.668 du 6 juillet 1999, 84.810 du 24 janvier 2000, 94.384 du 28 mars 2001, 117.645 du 27 mars 2003...).

Qu’en imposant la motivation formelle, la loi est de nature à renforcer le contrôle juridictionnel sur les actes administratifs, consacré par l’article 159 de la Constitution et organisé par l’article 14 des lois coordonnées sur le Conseil d’Etat (Cour d’arbitrage, arrêt 55/2001 du 8 mai 2001) ;

Que motiver une décision, c’est extérioriser dans son corps même ses prémisses logiques, en droit comme en fait ; c’est, de la part de l’auteur de l’acte, faire apparaître à l’intention des intéressés la justification de la mise en œuvre de sa compétence en fonction d’une situation déterminée (Doc. parl., Sénat, n° 215.1 (S.E. 1988), p. 2) ;

Qu’une telle motivation exige l’indication dans l’acte administratif des considérations de droit et de fait qui soient adéquates, pertinentes, précises et juridiquement admissibles et qui servent de fondement à la décision concernée.

Que « le contenu de la motivation doit être correct et ne peut révéler une erreur manifeste d’appréciation ou une appréciation déraisonnable des éléments du dossier. Cet examen implique une analyse des faits mais n’autorise pas le Conseil du contentieux des étrangers à reprocher à l’auteur de l’acte attaqué d’avoir adopté une position différente de celle qu’il aurait lui-même adopté. Tout au plus, pourrait-il sanctionner le raisonnement suivi par l’auteur de l’acte, s’il lui paraît manifestement erroné » (C.E., n°53.199, 10 mai 1995, RDE 1995, n°86, pp 574 et s. ; C.E., n°58.074, 8 février 1996, RDE 1996, n°87, p. 72 ; C.E. 57.531 16 janvier 1996 RDE n°88, pp. 242-243).

Qu’en l’occurrence, la motivation de la décision attaquée révèle que l’Office des Etrangers a adopté une motivation manifestement inadéquate en ce qu’il n’a pas été tenu compte de l’ensemble des considérations de droit et de fait relatives à la situation de la partie requérante.

Que l’Office des Etrangers n’a pas effectué un examen concret, complet, attentif, loyal et sérieux des circonstances de la cause tel qu’il le sera explicité ci-après ;

Qu’en effet, la partie adverse considère que la partie requérante doit être refoulée parce qu’elle a largement dépassés les 90 jours sur 180 jours attachés aux conditions de son visa.

Qu’or, bien que l’article 3, alinéa 1er, 2°, de la Loi du 15.12.1980 énonce que « Sauf dérogations prévues par un traité international ou par la loi, l’entrée peut être refusée à l’étranger qui se trouve dans l’un des cas suivants : (...) 2° s’il tente de pénétrer dans le Royaume sans être porteur des documents requis par l’article 2 ».

Suivant cet article 2, « Est autorisé à entrer dans le Royaume, l’étranger porteur :

1° soit des documents requis en vertu d’un traité international, d’une loi ou d’un arrêté royal;

2° soit d’un passeport valable ou d’un titre de voyage en tenant lieu, revêtu d’un visa ou d’une autorisation tenant lieu de visa, valable pour la Belgique, apposé par un représentant diplomatique ou consulaire belge ou par celui d’un Etat partie à une convention internationale relative au franchissement des frontières extérieures, liant la Belgique.

Le Ministre ou son délégué peut autoriser à pénétrer en Belgique l’étranger qui n’est porteur d’aucun des documents prévus par l’alinéa précédent, sur la base de modalités déterminées par arrêté royal. »

Le refus d’entrée est donc une FACULTE, et non une obligation, laissée par le législateur à la partie adverse, faculté qu’il convenait de mettre en balance avec toutes les informations fournies par le requérant, lesquelles ne sont pas du tout mentionnées dans la décision attaquée et ne font donc pas l’objet d’une motivation suffisante et pertinente en violation des dispositions légales précitées.

Qu’in casu, le requérant est titulaire d’un passeport délivré en Angola le 10.07.2017 ainsi que d’un visa délivré par les autorités diplomatiques allemandes valable du 14.08.2023 au 13.08.2025 et peut donc voyager dans l’espace Schengen pour les séjours courts, certes aux conditions visées par l’article 6, § 1 et § 1bis du Code Frontières Schengen.

Qu’en outre, l’article 8 § 5 du Code frontières visa précise que « Sans préjudice du deuxième alinéa, les ressortissants de pays tiers qui font l’objet d’une vérification approfondie de deuxième ligne reçoivent des informations communiquées par écrit dans une langue qu’ils comprennent ou dont on peut raisonnablement

supposer qu'ils la comprennent, ou communiquées d'une autre manière efficace, sur l'objectif de cette vérification et la procédure à suivre.

Ces informations sont disponibles dans toutes les langues officielles des institutions de l'Union et dans la ou les langues du pays ou des pays limitrophes de l'État membre concerné; il y est indiqué que le ressortissant de pays tiers peut demander le nom ou le numéro de matricule des gardes-frontières effectuant la vérification approfondie de deuxième ligne ainsi que le nom du point de passage frontalier et la date du franchissement de la frontière. »

Que pourtant la partie adverse n'a fourni aucune explication au requérant et s'est contentée de lui délivrer la décision de refoulement en néerlandais, une langue qu'il ne comprend pas alors qu'il parle le Français et le Portugais (langue nationale en Angola et par ailleurs une des langues officielles de l'Union).

Que cette attitude a été de nature à intimider le requérant qui ne comprenait pas vraiment ce qui lui arrivait.

Quoiqu'il en soit, l'Office des Etrangers n'a pas cru bon de mentionner dans sa décision toutes les déclarations du requérant et ni sa situation familiale en Belgique.

Que pour le surplus, la décision de refoulement n'a pas été traduite dans la langue du requérant et ce dernier a signé ladite décision sans connaissance de cause puisqu'il ne connaît pas du tout le néerlandais et qu'aucun interprète n'était présent lorsqu'il a été intercepté le 30.07.2024.

Au vu de ces éléments, la décision querellée comporte une erreur manifeste d'appréciation ou à tout le moins une appréciation déraisonnable des éléments factuels et de droit du dossier. En effet, la décision contient des considérations de droit et de fait qui sont inadéquats, non pertinents et non juridiquement admissibles, elle comporte une motivation erronée en fait et en droit.

Qu'au vu de l'ensemble de tous ces éléments également, il est nécessaire de rappeler la jurisprudence de Votre Conseil, laquelle considère que « l'obligation de minutie et de soin, dont la violation est également invoquée dans la requête, oblige l'autorité à procéder à une recherche minutieuse des faits, à récolter les renseignements nécessaires à la prise de décision et à tenir compte de tous les éléments du dossier pour prendre sa décision en pleine connaissance de cause et après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce » (arrêt 200 364 du 26 février 2018) ;

Attendu qu'en conclusion, la partie adverse a violé l'article 3 alinéa 1er, 2° de la loi du 15 décembre 1980, de même que les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, mais également le principe de bonne administration et particulièrement l'obligation de minutie et de soin lui incombant, le principe de prudence selon lequel l'administration se doit de procéder à un examen concret, complet, attentif, loyal et sérieux des circonstances de la cause puisqu'elle n'a pas examiné au préalable tous les éléments utiles du dossier tel qu'il a été précisé ci-avant ;

Que la partie défenderesse a également commis une erreur manifeste d'appréciation en raison de ces éléments ;

Qu'ainsi, il y a lieu de constater que la décision attaquée est inadéquatement motivée, viole l'ensemble des dispositions vantées sous le moyen et partant, doit être annulée."

2.3.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing prima facie de determinerende motieven weergeeft op basis waarvan deze is genomen. De bestreden beslissing maakt toepassing van artikel 3, eerste lid, 1° en 2° van de Vreemdelingenwet. Verweerder motiveert dat verzoeker in zijn (geldig) paspoort weliswaar een visum heeft dat geldig is in de periode van 14 augustus 2023 tot 13 augustus 2025, maar dit visum hem toelaat tot een maximale verblijfsduur van 90 dagen in een periode van 180 dagen en hij – rekening houdend met de stempels in zijn paspoort en met de huidig lopende periode van 90 dagen op 180 dagen die aanving op 17 februari 2024 – dit toegestane verblijf van 90 dagen ruim heeft overschreden. Verweerder gaat in zijn motivering verder in op verzoekers verklaring dat hij een verloofde/vriendin heeft in België met wie hij wenst te huwen. Verweerder wijst er op dat verzoeker niet in het bezit is van een vestigingsvisum in het kader van een huwelijk. Hij stelt dat verzoeker zich in regel kan stellen bij de Belgische vertegenwoordiging in zijn land van herkomst of verblijf waarna hij legaal naar België kan terugkeren. In deze situatie is er volgens hem slechts sprake van een tijdelijke scheiding van de partner, wat geen inbreuk vormt op artikel 8 van het EVRM.

Op het eerste gezicht moet worden geoordeeld dat de voorziene motivering pertinent en draagkrachtig is en verzoeker op voldoende wijze toelaat om te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt.

Prima facie wordt een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de wet van 29 juli 1991 of in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet niet aangetoond.

2.3.4. In de mate dat verzoeker betoogt dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid verder de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.3.5. Deze beginselen van behoorlijk bestuur worden onderzocht in het licht van de toepassing in de bestreden beslissing van de bepalingen van artikel 3, eerste lid, 1° en 2° van de Vreemdelingenwet die luiden als volgt:

“Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan de toegang worden geweigerd aan de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt :

1° wanneer hij aangetroffen wordt in de luchthaventransitzone zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

2° wanneer hij het Rijk poogt binnen te komen zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;”.

2.3.6. Verzoeker wijst allereerst op het gegeven dat hij in het bezit is van een geldig Angolees paspoort voorzien van een door de Duitse autoriteiten afgeleverd visum geldig van 14 augustus 2023 tot 13 augustus 2025 en dat hem toelaat tot een kort verblijf op het Schengengrondgebied. Hij verwijst naar artikel 8, lid 5 van de Schengengrenscore en betoogt dat hem geen enkele uitleg werd gegeven, dat verweerder hem simpelweg de beslissing tot terugnijving in het Nederlands, taal die hij niet begrijpt, heeft afgegeven en dat hij bijgevolg niet begreep wat hem overkwam.

De relevante bepalingen van artikel 8 van de Schengengrenscore, dat handelt over de grenscontrole op personen, luiden als volgt:

“1. Het grensoverschrijdende verkeer aan de buitengrenzen wordt gecontroleerd door de grenswachters. De controle wordt verricht overeenkomstig dit hoofdstuk.

[...]

2. Eenieder wordt aan een minimale controle onderworpen tot vaststelling van de identiteit op basis van de overgelegde of getoonde reisdocumenten. Deze minimale controle bestaat in een eenvoudig en snel onderzoek, voor zover opportuun met gebruikmaking van technische voorzieningen en door raadpleging, in de desbetreffende databanken, van informatie die uitsluitend betrekking heeft op gestolen, ontvreemde, verloren of ongeldig gemaakte documenten, naar de geldigheid van het document dat de rechtmatige houder recht van grensoverschrijding geeft en naar eventuele tekenen van namaak of vervalsing.

[...]

3. Bij binnenkomst en uitreis worden onderdanen van derde landen als volgt aan een grondige controle onderworpen:

a) de grondige controles bij binnenkomst behelzen de verificatie van de in artikel 6, lid 1, vermelde voorwaarden voor toegang, alsmede, eventueel, van de verblijfs- en werkvergunningen. In dat verband wordt nauwgezet onderzocht:

i) of de onderdaan van een derde land in het bezit is van een document dat geldig is voor grensoverschrijding en waarvan de geldigheidsduur niet is verstreken en dat, in voorkomend geval, vergezeld gaat van het vereiste visum of de vereiste verblijfsvergunning;

ii) of het reisdocument eventuele tekenen van namaak of vervalsing vertoont;

iii) aan de hand van de in- en uitreisstempels in het reisdocument van de betrokken onderdaan van een derde land, en met name door vergelijking van de data van in- en uitreis, of de betrokkene de maximale duur van het toegestane verblijf op het grondgebied van de lidstaten reeds heeft overschreden;

[...]

5. Onverminderd de tweede alinea worden onderdanen van een derde land die aan een grondige tweedelijscontrole worden onderworpen, schriftelijk op de hoogte gebracht van het doel en het verloop van deze controle in een taal die zij begrijpen, of redelijkerwijs geacht worden te begrijpen, of op een andere doeltreffende manier.

Deze informatie is beschikbaar in de officiële talen van de Unie en in de taal of talen van het buurland of de buurlanden van de betrokken lidstaat en vermeldt dat de onderdaan van een derde land kan verzoeken dat hem de naam of het dienstidentificatienummer wordt meegedeeld van de grenswachters die de grondige tweedelijscontrole uitvoeren, alsook de naam van de plaats waar en de datum waarop de grens werd overschreden.

[...].”

De Raad merkt allereerst op dat, zoals vereist in artikel 8, lid 3 van de Schengengrenscore, verzoeker als derdelander die opnieuw het Schengengrondgebied wenst binnen te reizen, correct door de grenspolitie aan een grondige controle werd onderworpen of hij in het bezit is van de nodige binnen-komstdocumenten en of hij, gelet op het Duitse Schengenvisum in zijn paspoort, de maximale duur van het toegestane verblijf op het grondgebied van de lidstaten niet reeds heeft overschreden, dit aan de hand van de in- en uitreisstempels in zijn paspoort. Hierbij werden volgende vaststellingen gedaan:

“Echter afgaande op de Schengenstempels (IN: 15.12.2023 – 24.04.2024 / UIT: 12.03.2024 – 25.07.2024) en rekening houdende met de huidig lopende periode van 90 dagen op 180 dagen beginnende dd. 17.02.2024 blijkt dat betrokkene de 90 dagen op 180 dagen verbonden aan de voorwaarden van zijn visum ruimschoots heeft overschreden. Hij beschikt zodoende niet over een grensoverschrijdend document voor binnenkomst/verblijf in België.”

De Raad stelt vast dat verzoeker deze vaststellingen op geen enkele wijze betwist, laat staan weerlegt. Hij betwist aldus op zich niet dat hij op basis van het door hem voorgelegde paspoort met visum actueel niet beschikt over de nodige documenten voor de grensoverschrijding en hij niet voldoet aan de binnenkomstvoorwaarden.

In zoverre verzoeker verwijst naar artikel 8, lid 5 van de Schengengrenscore, wijst de Raad er vervolgens op dat dit betrekking heeft op zogenaamde tweedelijscontroles. Overeenkomstig artikel 2, 13° van de Schengengrenscore zijn dit verdere controles die op een speciale locatie kunnen worden verricht, apart van de locatie waar iedereen wordt gecontroleerd (eerste lijn). Uit de bij de Raad voorliggende gegevens kan echter niet blijken dat verzoeker daadwerkelijk aan een tweedelijscontrole werd onderworpen. Verzoeker geeft dit zelf ook niet concreet aan. Alleszins maakt verzoeker ook geenszins concreet aannemelijk dat hij niet, in een taal die hij begrijpt, op de hoogte werd gebracht van het doel en het verloop van de controle, gelet op de volgende vermeldingen in het grenspolitieverslag van 30 juli 2024:

“De Heer [...], geboren te Angola op [...], is aankomende passagier op de luchthaven Brussel-Nationaal. Hij biedt zich aan ter grenscontrole komende vanuit BEIJING, vlucht nummer HU491, geland te 06.03 uur, luchtvaartmaatschappij HAINAN AIRLINES. Betrokkene is houder en drager van een Angolees paspoort met nummer [...], geldig van [...] tot en met [...]. Hij overhandigt de grenscontroleur tevens een bijlage 3 (déclaration d'arrivée) op datum van 18.12.2023. Bij de controle van aankomst- en vertrekstempels blijkt dat betrokkene reeds eerder op het Schengengrondgebied verbleef van 15.12.2023 tot en met 12.03.2024 en van 24.04.2024 tot en met 25.07.2024. Dit impliceert, berekend met behulp van de Short-Stay Visa Calculator, dat betrokkene, rekenend vanaf 28.01.2024 tot en met 25.07.2024, reeds 138 dagen op het Schengengrondgebied aanwezig was. Tijdens het interview deelt de Heer [...] mede dat hij in de veronderstelling was dat hij slechts 90 dagen mocht verblijven, het Schengengrondgebied verlaten om vervolgens terug te keren. Hij zegt niet op de hoogte te zijn van de regelgeving die wij hem verduidelijken. In bijlage bij onderhavig verslag voegen wij de nodige documenten ter staving.”

Dit politieverslag vermeldt bovendien dat de gesproken taal tijdens het gehoor van verzoeker het Frans was, taal die verzoeker aangeeft te spreken. Verzoeker beperkt er zich in dit verband ook toe te stellen dat hem geen enkele uitleg werd gegeven, dat verweerder hem simpelweg de beslissing tot terugdrijving in het Nederlands – taal die hij niet begrijpt – heeft afgegeven en dat hij bijgevolg niet begreep wat hem overkwam. Zoals verweerder terecht opmerkt in zijn nota met opmerkingen, strookt deze door verzoeker geschetste gang van zaken allesbehalve met voormeld politieverslag. Zijn kritiek is dan ook niet ernstig.

2.3.7. Verzoeker betoogt verder dat verweerder geen rekening heeft gehouden met het geheel van juridische en feitelijke overwegingen die zijn situatie kenmerken en geen sprake is van een concreet, volledig en zorgvuldig onderzoek. Hij benadrukt dat verweerder niet verplicht is om in toepassing van artikel 3, eerste lid, 1° en 2° van de Vreemdelingenwet de toegang tot het grondgebied te weigeren in de hierin voorziene

gevallen, maar dit slechts een mogelijk betreft die verweerder diende af te wegen tegen de door hem aangeleverde informatie. Dit is volgens hem niet gebeurd. Concreet heeft verweerder volgens hem nagelaten rekening te houden met zijn familiale situatie in België.

Het klopt dat verweerder niet verplicht is om in toepassing van artikel 3, eerste lid, 1° en 2° van de Vreemdelingenwet de toegang tot het grondgebied te weigeren in de hierin voorziene gevallen. Echter betwist verzoeker niet dat in zijn situatie verweerder wel degelijk gerechtigd was om in toepassing van deze bepalingen hem de toegang tot het grondgebied te weigeren doordat hij niet langer voldoet aan de binnenkomstvoorwaarden doordat hij zijn toegestane maximum verblijf van 180 dagen per tijdvak van 180 dagen reeds heeft overschreden. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, heeft verweerder in de thans bestreden beslissing verder niet op automatische wijze toepassing gemaakt van deze wetsbepalingen maar rekening gehouden met het door verzoeker ingeroepen gezinsleven met zijn partner in België met wie hij wenst te huwen. Uit de (motivering van de) bestreden beslissing blijkt dat een concrete toetsing van dit ingeroepen gezinsleven in het licht van artikel 8 van het EVRM werd doorgevoerd en verweerder heeft concreet geduid waarom dit gezinsleven volgens hem niet verhindert dat verzoeker de toegang tot het grondgebied wordt geweigerd. Aldus blijkt dat verweerder verzoekers gezinsleven wel degelijk heeft afgewogen tegen het nemen van een terugdrijvingsmaatregel in toepassing van artikel 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont ook niet aan dat hij verder nog verklaringen aflegde die onterecht niet in rekening zouden zijn gebracht.

2.3.8. In zoverre verzoeker nog betoogt dat de bestreden beslissing hem niet werd vertaald in een taal die hij begrijpt en dat er geen tolk aanwezig was tijdens zijn interceptie op 30 juli 2024, herhaalt de Raad allereerst dat verzoeker op 30 juli 2024 werd verhoord door de grenspolitie in de Franse taal, taal die hij stelt te spreken, en dat uit het verslag van de grenspolitie blijkt dat verzoeker heel duidelijk werd uitgelegd waarom hij op basis van de voorgelegde documenten niet voldoet aan de binnenkomstvoorwaarden. Voor het overige vermag zijn betoog in geen geval enige onregelmatigheid of onwettigheid bij het nemen van de bestreden beslissing aan te tonen. Verzoeker had trouwens de mogelijkheid bij verweerder een schriftelijke of mondelinge vertaling te vragen van de belangrijkste elementen van de beslissing in een taal die hij begrijpt, zoals dit ook wordt vermeld in de akte van kennisgeving van de bestreden beslissing.

2.3.9. Met zijn betoog slaagt verzoeker er prima facie niet in om een manifeste appreciatiefout of een schending van artikel 3 van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 van de Schengengrenscore, van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel aan te tonen. Er blijkt niet dat verweerder uitging van onjuiste feitelijke gegevens of dat hij op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze tot zijn beslissing is gekomen.

2.3.10. Het eerste middel is niet ernstig.

2.3.11. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van artikel 7 – samen gelezen met artikel 52 – van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het EU-Handvest), van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van artikel 23 van het Gerechtelijk Wetboek en van het proportionaliteitsbeginsel.

Hij licht zijn middel toe als volgt:

“Attendu que l'article 8 de la Convention européenne de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales stipule que :

*« 1. Toute personne a droit au respect de sa vie privée et familiale, de son domicile et de sa correspondance.
2. Il ne peut y avoir ingérence d'une autorité publique dans l'exercice de ce droit que pour autant que cette ingérence est prévue par la loi et qu'elle constitue une mesure qui, dans une société démocratique, est nécessaire à la sécurité nationale, à la sûreté publique, au bien être économique du pays, à la défense de l'ordre et à la prévention des infractions pénales, à la protection de la santé ou de la morale, ou à la protection des droits et libertés d'autrui. ».*

Que l'article 1er de la Convention précitée dispose que les Etats « reconnaissent à toute personne relevant de leur juridiction les droits et libertés définis au titre 1er de la Convention. ».

Que ce critère de juridiction désigne une notion essentiellement factuelle , soit la possibilité pour les autorités étatiques d'exercer un « certain pouvoir » sur une personne. En somme, la capacité de porter atteinte aux libertés fondamentales d'un individu entraîne ipso facto l'obligation de lui garantir le respect des droits définis par la Convention : « d'un point de vue réaliste, la juridiction d'un Etat doit s'analyser comme le pouvoir de ce dernier d'empêcher la commission d'un acte attentatoire à la Convention. ».

Qu'en ce sens, la Cour européenne des droits de l'homme a jugé que la simple présence physique d'un individu sur le territoire d'un Etat contractant lui ouvrait le bénéfice de la protection garantie par la CEDH, et ce indépendamment de la qualification juridique du séjour de l'intéressé .

Qu'il s'agit pour les Etats membres et toutes leurs entités étatiques en ce compris donc leurs administrations étatiques de se garder de briser ou d'influencer négativement cette vie privée et familiale.

Qu'un acte de l'autorité publique qui a pour effet de porter atteinte à ce droit doit s'inscrire dans le respect des critères prévus par la Convention .

Que pourtant, la partie défenderesse ne tient pas compte du droit au respect de la vie privée et de la vie familiale visé à l'article 8 de la CEDH alors qu'il s'applique à la situation de la requérante et que partant, sa décision représente un préjudice grave et difficilement réparable.

Qu'à contrario, le requérant soutient que l'exécution de la décision entreprise porterait une atteinte disproportionnée à son droit à la vie privée et familiale étant donné qu'il mène une vie familiale réelle et effective avec sa fiancée, [N.K.M.] en Belgique.

Que l'article 8 de la CEDH protège non seulement le droit au respect de la vie familiale mais aussi le droit au respect de la vie privée ; il s'agit pour l'administration de se garder de briser ou d'influencer négativement cette vie privée et familiale.

Que lorsqu'un risque de violation du droit au respect de la vie privée et/ou familiale est invoqué, il appartient d'abord au Conseil du Contentieux des Etrangers d'examiner s'il existe une vie privée et/ou familiale au sens de la Convention de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales, avant d'examiner s'il est porté atteinte par l'acte attaqué.

Qu'en l'occurrence, il ressort clairement du dossier administratif que le requérant mène bel et bien une vie privée et familiale en Belgique à Soignies et qu'il y a établi son centre d'intérêts affectif bien qu'il y demeure sous le couvert d'un visa court séjour.

Que pourtant, la décision litigieuse qui comporte désormais la mention du couple du requérant n'a pas pris en considération l'effectivité de cette vie privée et familiale pourtant développée par le requérant lors de son interpellation du 30.07.2024 ; et surtout n'a pas respecté l'autorité de la chose découlant de l'arrêt du 13.08.2024 n° 311 340.

Qu'en effet suivant cette article, « l'autorité de la chose jugée n'a lieu qu'à l'égard de ce qui a fait l'objet de la décision. Il faut que la chose demandée soit la même; que la demande repose sur la même cause, quel que soit le fondement juridique invoqué; que la demande soit entre les mêmes parties, et formée par elles et contre elles en la même qualité. L'autorité de la chose jugée ne s'étend toutefois pas à la demande qui repose sur la même cause mais dont le juge ne pouvait pas connaître eu égard au fondement juridique sur lequel elle s'appuie ».

Que la nouvelle décision attaquée a été prise sans tenir compte de motifs qui ont justifié la suspension de la première décision en violation de l'autorité de la chose jugée de l'arrêt de suspension du 13.08.2024.

Attendu qu'il convient de prendre en considération le 2ème paragraphe de l'article 8 de la CEDH qui admet l'ingérence de l'autorité publique pour autant qu'elle soit prévue par la loi, qu'elle soit inspirée par un ou plusieurs buts légitimes qui y sont énoncés et qu'elle soit nécessaire dans une société démocratique pour les atteindre. Dans cette dernière perspective, il incombe à l'autorité de montrer qu'elle a eu le souci de ménager un juste équilibre entre le but visé et la gravité de l'atteinte.

Qu'ainsi, le Conseil doit examiner s'il y a ingérence dans la vie privée et/ou familiale.

Que selon la Cour européenne des droits de l'homme « lorsqu'un étranger possède une famille dans un pays donné, le refus de l'admettre dans ce pays ou la décision de l'expulser ou de l'extrader de ce pays est susceptible de compromettre l'unité de sa famille et, par suite porter atteinte au respect de sa famille » (Voir Cour eur.d ;h ;, arrêt Moustaqim c.la Belgique du 18 février 1991, R.T.D.H., p.385, note P. Martens).

Que le Conseil d'Etat a d'ailleurs estimé que « l'éloignement du territoire qui implique la rupture des relations sociales et affectives profondes et harmonieuses que le requérant a tissées en Belgique depuis son arrivée tant avec ses condisciples de classe qu'à l'égard de sa famille d'accueil, est une mesure disproportionnée au but légitime recherché par la partie adverse » (CE, 11 février 1999, arrêt n° 78.711, R.D.E., n° 102, 1999, p. 40.).

Qu'il a également été jugé que : « lorsque l'étranger dispose de liens familiaux, personnels et sociaux dans son pays d'établissement et qu'il n'est pas établi que l'intéressé dispose de pareils liens dans un autre pays, la partie adverse doit, pour que la motivation de l'arrêté d'expulsion puisse être considérée comme adéquate, énoncer de manière circonstanciée comment elle établit la balance des intérêts, compte tenu du besoin social impérieux qu'il lui revient d'établir entre le droit au respect de la vie privée et familiale et les objectifs légitimes du paragraphe 2 de l'article 8 précité ; que tel doit être spécialement le cas lorsque le dossier révèle qu'il existe des éléments pouvant augurer d'une réinsertion de l'intéressé dans la société au sein de son pays d'établissement » (C.E., arrêt n°105.428 du 9 avril 2002).

Qu'en l'espèce, il y a manifestement une ingérence, dès lors que l'exécution de la décision entreprise impliquerait nécessairement une atteinte à la vie privée et familiale du requérant, ce qui serait une mesure disproportionnée portant atteinte à son droit à la vie privée et familiale.

Qu'il fait nul doute que la vie privée et familiale du requérant doit être garantie et prise en considération dans toute décision le concernant.

Que force est de constater que le requérant qui se trouve sur le territoire belge depuis plusieurs mois, relève des juridictions belges et à ce titre, est en droit d'alléguer qu'une décision de refoulement constitue une ingérence dans sa vie privée et familiale.

Que compte tenu du fait que les exigences de l'article 8 de la CEDH, tout comme celles des autres dispositions de la Convention, sont de l'ordre de la garantie et non du simple bon vouloir ou de l'arrangement pratique (Cour EDH (5/2/2002, Conka/Belgique, §3), d'une part, et du fait que cet article prévaut sur les dispositions de la loi du 15/12/1980 (C.E. 22/12/2010,n° 210.029), d'autre part, la partie adverse est manifestement en défaut de s'être, en l'espèce, livrée, avant de prendre sa décision, à un examen aussi rigoureux que possible de la cause, en fonction des circonstances dont elle a ou devait avoir connaissance.

Que force est de relever que s'agissant de l'article 8 qui consacre le droit au respect de la vie privée et familiale, la Cour européenne des droits de l'homme a rappelé dans plusieurs affaires que ce droit n'est pas absolu, contrairement au droit de ne pas subir des traitements inhumains et dégradants posé par l'article 3 qui ne ménage aucune exception ; cependant, les atteintes au droit consacré par l'article 8 sont strictement encadrées puisqu'elles doivent être prévues par une loi, poursuivre un but légitime et être nécessaires dans une société démocratique.

Qu'en cette matière, il y a lieu de tenir compte du juste équilibre à ménager entre les intérêts concurrents de l'individu et de la société dans son ensemble (Avis Auditeur, sur CE, 14 août 1997, n° 67.710, op. cit.).

Que le critère de nécessité de la mesure implique manifestement que l'ingérence soit fondée sur un besoin social impérieux et soit proportionnée au but légitime poursuivi.

Qu'il incombe à la partie défenderesse de montrer qu'elle a eu le souci de ménager un juste équilibre entre le but visé et la gravité de l'atteinte.

Qu'en l'espèce, et ce avec bon sens, l'on peut soutenir que les deux premières conditions sont remplies puisque la décision entreprise trouve son fondement dans la loi du 15.12.1980 qui vise à contrôler l'entrée et le séjour des étrangers en Belgique ; en revanche, cette décision semble manifestement disproportionnée au regard de la cellule et de l'unité familiale du requérant qui n'est pas et ne peut être contestée.

Que par ailleurs, le caractère illégal de son séjour n'exonère pas les juridictions belges d'assurer la protection et le respect de son droit à la vie privée et familiale, puisque cela mènerait à l'amoindrissement du principe de la protection garantie par la Convention.

Qu'en outre, comme Votre Conseil a rappelé dans un arrêt de suspension du 25.04.2014 qu'« il ressort des travaux préparatoires de la loi du 19 janvier 2012 modifiant la loi du 15 décembre 1980, relatifs à l'article 7 de cette loi, l'obligation de prendre une décision de retour à l'encontre de tout ressortissant d'un pays tiers qui est en séjour illégal sur le territoire ne vaut évidemment pas si le retour effectif d'un étranger entraîne une violation des articles 3 et 8 de la CEDH(Doc. Parl., 53, 1825/001, p.17). (CCE, arrêt n° 123081 du 25 avril 2014) ».

Qu'ainsi, force est de constater que la motivation contenue dans la décision ne contient aucun développement de nature à démontrer que la partie défenderesse a eu le souci de ménager un juste équilibre entre le but visé par l'article 3 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et la gravité de l'atteinte aux droits protégés par l'article 8 de la CEDH.

Qu'en l'espèce, la condition que la mesure soit nécessaire dans une société démocratique n'est pas remplie, ce qui constitue une violation de l'article 8 de la CEDH.

Qu'en effet, il ne ressort nullement de la décision attaquée que la partie défenderesse a procédé à un examen rigoureux, sérieux et loyal de la situation familiale de la requérante.

Qu'or, la Cour européenne des droits de l'homme rappelle que « l'éclatement d'une famille constitue une ingérence très grave » (arrêt Olsson c. Suède du 24 mars 1988, série A, n° 130, pp. 33-34, § 72).

Qu'il n'apparaît pas des motifs de la décision que la ministre ait pris en considération ni dans son principe, ni a fortiori de façon proportionnelle, l'atteinte qu'elle portait à la vie familiale et privée de la requérante et on conçoit mal en quoi la sécurité nationale, la sûreté publique, le bien-être économique du pays, la défense de l'ordre et la prévention des infractions pénales, la protection de la santé ou de la morale, ou la protection des droits et libertés d'autrui seraient compromis par la présence en Belgique de la requérante qui mène une existence sans jamais troubler l'ordre public du Royaume (Conseil d'Etat, arrêts n° 118.430 du 16 avril 2003 , 126.169 du 8 décembre 2003 et n° 133.468 du 2 juillet 2004, Zroudi ; CCE, arrêt n° 25258 du 28 mars 2009, Anderson).

Que cet impératif ne peut être tenu pour suffisamment rencontré par la motivation contenue dans la décision entreprise.

Que la situation personnelle de la partie requérante fait valablement obstacle à l'exécution d'une mesure de refoulement qui aurait pour conséquence de le séparer de sa fiancée établie en Belgique et de le priver à l'avenir d'obtenir d'autres visas pour la Belgique.

Que partant, la partie adverse viole le principe général de proportionnalité, dès lors qu'elle ne démontre pas la nécessité de ladite décision, et ne démontre pas non plus qu'elle aurait mis en balance les intérêts en présence, alors même que le critère de nécessité implique manifestement que l'ingérence soit fondée sur un besoin social impérieux et soit proportionnée au but légitime poursuivi.

Qu'eu égard à toutes ces considérations, le refoulement de la partie requérante vers un Etat où elle ne dispose guère de liens que ceux dont elle dispose désormais en Belgique entraînera assurément une violation disproportionnée et injustifiée de l'article 8 de la convention européenne des droits de l'homme et des libertés fondamentales ;

Qu'en raison de l'ensemble des éléments développés sous le moyen, il y a lieu de constater que la décision attaquée est inadéquatement motivée, disproportionnée, viole la disposition vantée sous le moyen et partant, doit être annulée."

2.3.12. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Verzoeker voert aan een gezinsleven in België te hebben met zijn verloofde. Ook wijst hij op een privéleven in dit land, nu hij stelt dat hij het centrum van zijn affectieve belangen in dit land heeft gevestigd. Dit gezins- en privéleven, of nog de effectiviteit ervan, is volgens hem niet in rekening gebracht, ondanks dat hij dit aanbracht tijdens zijn interceptie op 30 juli 2024. Hij betoogt dat de bestreden beslissing een disproportionele inmenging vormt in zijn gezins- en privéleven. Hij brengt de tweede paragraaf van artikel 8 van het EVRM in herinnering die vereist dat het bestuur aantoonst dat het een juist evenwicht heeft betracht tussen de beoogde doelstelling en de ernst van de inbreuk. Dit blijkt volgens hem niet uit de (motivering van de) bestreden beslissing. Hij voert aan dat verweerder de noodzaak van de bestreden beslissing niet aantoonst en een belangenafweging en rigoureuus en zorgvuldig onderzoek van zijn gezinssituatie afwezig is. Hij benadrukt dat hij wordt gescheiden van zijn verloofde in België en in de toekomst geen andere visa voor België meer zal kunnen bekomen. Hij benadrukt nog te worden teruggedreven naar een land waarmee hij niet dezelfde banden heeft als hij heeft met België.

De Raad stelt allereerst vast dat het door verzoeker ingeroepen gezins- of familieleven in België met zijn Congolese partner met wie hij wenst te huwen wel degelijk concreet in rekening is gebracht in de thans bestreden beslissing. Dit gezins- of familieleven wordt op zich ook niet betwist door verweerder, waardoor verzoeker evenmin kan worden gevolgd dat de effectiviteit ervan niet in rekening zou zijn gebracht. Uit de bestreden beslissing blijkt een concrete belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM, waarbij verweerder vaststelt dat de maatregel van terugnijving niet disproportioneel is en het gezinsleven niet in die mate verstoort dat er sprake is van een schending van artikel 8 van het EVRM. Hij benadrukt dat verzoeker niet in het bezit is van een vestigingsvisum in het kader van een huwelijk en dat hij zich bij de Belgische vertegenwoordiger in zijn land van herkomst of verblijf in regel kan stellen om op legale wijze terug naar België te komen. In deze situatie is er slechts sprake, zo stelt verweerder, van een tijdelijke scheiding van de partner in België.

In dit verband wijst de Raad erop dat, zoals verzoeker ook erkent, het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet onderzocht worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf.

In casu betreft het duidelijk een situatie van eerste toelating. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, oordeelt het EHRM in dit geval dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8

van het EVRM, maar moet eerder worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Een andere belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

Verzoeker beschikte hooguit over Schengenvisa voor een toeristisch verblijf op het Schengengrondgebied, zonder dat blijkt dat hij op enig ogenblik werd toegelaten tot een verblijf van meer dan drie maanden. In de gegeven omstandigheden konden verzoeker en zijn partner geen enkele verwachting koesteren dat hij langer dan een periode van 90 dagen per tijdvak van 180 dagen op het Belgische of Schengengrondgebied mocht verblijven. Het gezinsleven ontwikkelde zich dus in een periode waarin de betrokkenen zich ervan bewust dienden te zijn dat het voortbestaan ervan op het Belgische grondgebied vanaf het begin precair was. Dit maakt dat enkel in uitzonderlijke omstandigheden sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker geeft weliswaar aan dat hij niet akkoord gaat met de beoordeling in de bestreden beslissing dat een terugdrijving niet disproportioneel ingrijpt in het gezinsleven met zijn verloofde in België, maar zonder dat hij concreet de moeite neemt om in te gaan op de motieven in de bestreden beslissing inzake de belangenafweging inzake artikel 8 van het EVRM. Hierin wordt duidelijk aangegeven dat, indien toelating wordt gegeven aan verzoeker en zijn partner om te huwen, verzoeker de nodige stappen kan zetten bij de Belgische vertegenwoordiging van zijn land van herkomst of verblijf om opnieuw het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven in functie van zijn partner. Er is in dat geval enkel sprake van een tijdelijke scheiding van zijn partner. Verzoeker betwist dit niet concreet en maakt op geen enkele wijze aannemelijk dat een dergelijke tijdelijke scheiding disproportioneel zou zijn. In zoverre verzoeker aanvoert dat hij in de toekomst geen andere visa voor België meer zal kunnen bekomen, blijkt ook niet dat dit betoog enige grond heeft. Indien verzoeker toelating krijgt om te huwen, heeft hij – mits voldaan aan bepaalde voorwaarden – bepaalde rechten die zijn verbonden aan zijn hoedanigheid van echtgenoot van een derdelander met wettig verblijf in België. Verweerder geeft in zijn beslissing zelf ook aan dat verzoeker kan terugkeren naar België van zodra hij de hiervoor geëigende procedures heeft doorlopen. Bovendien is verzoeker op basis van zijn Schengenvisum dat nog geldig is tot 13 augustus 2025 toegelaten tot een kort verblijf, hij moet enkel de regel van een maximum verblijf van 90 dagen per tijdvak van 180 dagen respecteren. Hij kan zodoende regelmatige contacten blijven onderhouden met zijn partner in België, in afwachting van zijn huwelijksprocedure en een eventuele latere verblijfsprocedure op basis van zijn huwelijk. De Raad merkt nog op dat, zelfs voor zover verzoeker zou worden teruggedreven naar China, niets hem verplicht in dit land te verblijven. Hij kan op eigen kracht terugkeren naar zijn land van herkomst, Angola, in afwachting van de verdere stappen. Niets wijst erop dat hij geen hechte familiale, sociale en/of economische banden meer heeft met zijn land van herkomst.

In de gegeven omstandigheden toont verzoeker niet aan dat verweerder geen zorgvuldige belangenafweging inzake zijn gezinsleven heeft doorgevoerd of zich ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat een terugdrijving niet disproportioneel ingrijpt in dit gezinsleven.

Verzoeker toont daarnaast niet concreet aan dat hij, los van de ingeroepen gezinsband, duurzame sociale, economische of culturele banden met België heeft opgebouwd die als privéleven onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM kunnen vallen. Al zeker doet hij niet blijken van de zeer uitzonderlijke

omstandigheden die zijn vereist om in de voorliggende situatie, waarin verzoekers verblijf in België steeds precair was, een schending van het recht op eerbiediging van het privéleven te kunnen vaststellen.

Een ernstige grief ontleend aan artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond. Gelet op de voormelde bespreking blijkt prima facie evenmin een schending van het proportionaliteitsbeginsel.

2.3.13. Aangezien artikel 7 van het EU-Handvest rechten bevat die overeenstemmen met deze die worden gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM en dus, gelet op artikel 52, lid 3 van dit Handvest aan voormeld artikel 7 dezelfde inhoud en reikwijdte dient te worden toegekend als aan artikel 8, eerste lid van het EVRM, zoals uitgelegd in de rechtspraak van het EHRM (HvJ, 5 oktober 2010, C400/10; HvJ 15 november 2011, C-256/11, Dereci), kan ook een ernstig middel ontleend van artikel 7 van het EU-Handvest niet worden vastgesteld.

2.3.14. Wat het geschonden geachte artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet betreft, wijst de Raad er verder op dat deze bepaling verweerder verplicht om bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening te houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. In casu ligt evenwel geen beslissing tot verwijdering, maar wel een beslissing tot terughouding voor. Alleszins wijst de Raad erop dat verweerder bij het nemen van zijn beslissing wel degelijk rekening hield met het door verzoeker ingeroepen gezinsleven. Verzoeker geeft verder niet aan (minderjarige) kinderen of gezondheidsproblemen te hebben.

2.3.15. Verzoeker kan ten slotte niet worden gevolgd in zijn standpunt dat de bestreden beslissing is genomen met miskennis van het gezag van gewijsde van het arrest nr. 311 340 van de Raad van 13 augustus 2024. In dit arrest ging de Raad over tot de schorsing van de tenuitvoerlegging in uiterst dringende noodzakelijkheid van de eerdere terughoudingsmaatregel van 30 juli 2024, omdat elke vermelding van een onderzoek naar het bestaan van het door verzoeker ingeroepen gezinsleven in het licht van artikel 8 van het EVRM ontbrak. Het ingeroepen gezinsleven met zijn verloofde is in de thans voorliggende beslissing echter wel degelijk beoordeeld en getoetst aan artikel 8 van het EVRM.

2.3.16. Het tweede middel is niet ernstig.

2.3.17. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 13 van het EVRM.

Hij verstrekt de volgende toelichting bij zijn middel:

“Attendu que l'article 13 de la Convention européenne de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales dispose :

« Toute personne dont les droits et libertés reconnus dans la présente Convention ont été violés, a droit à l'octroi d'un recours effectif devant une instance nationale, alors même que la violation aurait été commise par des personnes agissant dans l'exercice de leurs fonctions officielles ».

Qu'il appert de souligner que la Cour européenne des droits de l'homme a rappelé dans plusieurs affaires, notamment dans l'affaire Conka contre la Belgique, que l'article 13 de la Convention garantit l'existence en droit interne d'un recours permettant de s'y prévaloir des droits et libertés de la Convention tels qu'ils peuvent s'y trouver consacrés. Cette disposition a donc pour conséquence d'exiger un recours interne habilitant à examiner le contenu d'un grief défendable fondé sur la Convention et à offrir le redressement approprié.

Que d'une manière générale, la jurisprudence européenne exige que les recours internes à utiliser existent à un degré suffisant de certitude, en pratique comme en théorie (Vernillo, 20 février 1991, A.198, §27).

Que dans son opinion partiellement concordante et partiellement dissidente, Monsieur VELAERS, juge ad hoc dans l'affaire Conka contre la Belgique, note : “ En tout état de cause cependant, il convient de rappeler que l'effectivité d'un recours ne dépend pas de la certitude d'une issue favorable pour le requérant, il suffit qu'il existe des chances réelles du succès”.

Que partant, la partie adverse viole l'article 13 de la CEDH en ce que, afin de satisfaire aux exigences de l'article 13 de la CEDH, le recours visé à l'article 39/2 de la loi du 15 décembre 1980 précitée doit, pour être effectif, être disponible en droit comme en pratique, en ce sens particulièrement que son exercice ne doit pas être entravé de manière injustifiée par les actes ou omissions des autorités de l'Etat défendeur (Cour EDH 21 janvier 2011, M.S.S./Belgique et Grèce, § 290 ; Cour EDH 8 juillet 1999, Cakici/Turquie, § 112).

Qu'il a été jugé que « Le droit de demander la suspension de l'exécution d'une décision administrative frappée de recours en attendant que la juridiction saisie statue au fond, fait partie des éléments garantissant l'effectivité de ce recours, dès lors que l'exécution de la décision attaquée, telle qu'une mesure d'éloignement du territoire (...) risque de produire des effets irréversibles et d'empêcher, en pratique, l'intéressé de plaider utilement sa cause ».(Tribunal civil de Bruxelles (référés) ,8 octobre 1993, JMLB, 1994, pp278-282).

Qu'en d'autres termes, l'exécution de la décision de refoulement violerait le droit de la défense ainsi que le principe d'effectivité expressément consacré par la convention européenne des droits de l'homme et des

libertés fondamentales, spécialement à l'article 13 et par l'article 2,3° du Pacte fondamental relatifs aux droits civils et politiques.

Que selon la jurisprudence, « L'exécution précipitée de l'ordre d'expulsion, en dépit de l'exercice connu d'une voie de recours, sans même en attendre les suites, paraît constituer une voie de fait » (cf. Tribunal correctionnel de Namur (ch. Du conseil), 26 mai 1993, JLMB, 1994, p.275).

Qu'en l'occurrence, il s'indique de rappeler que l'acte attaqué (annexe 11) notifiée à la partie requérante le 14.08.2024 est susceptible de recours en annulation et en suspension auprès de Votre Conseil.

Que l'exécution de cet acte attaqué violerait manifestement l'article 39/2, §2de la loi du 15 décembre 1980, en vertu duquel « cette décision est susceptible d'un recours en annulation auprès du Conseil du Contentieux des Etrangers. Ce recours doit être introduit par requête dans les trente jours suivant la notification de la présente décision », alors que la décision litigieuse ordonne le refoulement de la partie requérante tout en la maintenant en détention dans un lieu déterminé situé à la frontière.

Que l'on peut raisonnablement en déduire que la présence de la partie requérante sur le territoire est nécessaire pour assurer l'effectivité du susdit recours que la loi a prévu et qu'elle a décidé d'introduire auprès d'une instance nationale pour faire valoir ses droits.

Que par conséquent, la partie adverse ne peut procéder au refoulement de la requérante sans violer l'article 13 de la CEDH si tant est que dans un tel cas le recours prévu par la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers serait, quod non en l'espèce, manifestement illusoire, inadéquat voire inutile.

Qu'une telle mesure de refoulement entrave inéluctablement de manière injustifiée l'exercice et l'effectivité du droit de la défense de la partie requérante dans le cadre des recours contre la partie adverse pendants et à venir."

2.3.18. De Raad wijst erop dat verzoeker met huidige vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid toegang heeft tot een daadwerkelijk rechtsmiddel, in de zin van artikel 13 van het EVRM. Aangezien verzoeker het voorwerp uitmaakt van een terugnrijvingsmaatregel, wordt slechts tot een gedwongen tenuitvoerlegging van deze maatregel overgegaan na het verstrijken van de beroepstermijn, voorzien in artikel 39/57, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet. Indien een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt ingeleid binnen deze termijn, dan is deze vordering bovendien van rechtswege schorsend tot op het moment dat de Raad er zich over heeft uitgesproken (artikel 39/83 van de Vreemdelingenwet).

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

Verzoeker moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat hij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat hij is geschaad in één van zijn rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113). De Raad houdt hierbij rekening met alle bewijsstukken en gaat derhalve over tot een ex nunc onderzoek waarbij wordt nagegaan of de aangevoerde grief inzake EVRM ernstig voorkomt (zie ook artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet). Uit hetgeen hierboven wordt gesteld inzake artikel 8 van het EVRM blijkt dat rekening werd gehouden met de elementen inzake artikel 8 van het EVRM die verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt.

Het Grondwettelijk Hof oordeelde reeds dat de schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid voor de Raad een daadwerkelijke rechtsbescherming biedt (GwH 17 september 2015, nr. 111/2015; GwH 27 januari 2016, nr. 13/2016).

Verzoeker heeft, nu hij het voorwerp uitmaakt van een terugnrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, wel degelijk gebruik gemaakt van de mogelijkheid tot het indienen van een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid en beschikt als dusdanig over een effectief rechtsmiddel.

2.3.19. Het derde middel is niet ernstig.

2.4. Er worden geen ernstige middelen aangevoerd. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan. Dit volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen. Op de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient dan ook niet te worden ingegaan.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig augustus tweeduizend vierentwintig door:

I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A. DECUYPER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DECUYPER

I. CORNELIS